

Arrest

nr. 264 961 van 6 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 juli 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Denemarken internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Denemarken verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Denemarken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Denemarken, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Denemarken van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Denemarken verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Denemarken, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Denemarken, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast

te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Denemarken verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Denemarken. Verzoeker komt in eerste instantie niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt nog dat het niet relevant is dat hij naliel in Duitsland een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen, nu hij reeds bescherming heeft gekregen in Denemarken en er aldus geen vragen worden gesteld bij zijn vluchtmotieven

De Raad stelt vast, zoals de bestreden beslissing stelt, dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging loopt mag worden verwacht dat hij na aankomst in een ander land zo snel mogelijk beroep doet op de daar aanwezige beschermingsmodaliteiten. Verzoeker heeft echter inderdaad internationale bescherming in Denemarken verkregen. Dit motief dient dan ook te worden beschouwd als overtoollig nu het niet kan leiden tot een andere beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van de argumenten die hij tegen deze motieven heeft ingebracht.

Verzoeker stelt ten slotte nog dat hij niet over actuele bescherming in Denemarken beschikt, omdat hij in de eerste vijf jaren van de toekenning van de internationale bescherming is veroordeeld. Hij stelt dat dit door de verwerende partij niet is onderzocht, zo is er onder meer geen analyse uitgevoerd van de Deense wetgeving.

De Raad stelt dienaangaande dat verzoekers betoging geen afbreuk doen aan het desbetreffende motief. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld: "Daarnaast missen uw verklaringen over uw rechtsgang in Denemarken elke coherentie. Bij de DVZ geeft u enerzijds aan dat er in juli 2020 een vonnis werd uitgesproken waardoor u diende terug te keren naar Eritrea (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.2), maar anderzijds beweert u tevens voor de DVZ dat de zaak tegen u niet werd afgesloten (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5 en verklaring DVZ, vraag 22). U gaf er ook aan dat u Denemarken diende te verlaten omdat de wet in Denemarken stipuleert dat u terug moet naar uw thuisland indien een zaak na vijf jaar niet is afgesloten (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 5 en verklaring DVZ, vraag 22). Deze stelling komt weinig overtuigend over aangezien dit een schending van het vermoeden van onschuld zou inhouden waarvoor u niet het minste begin van bewijs voor aanlevert (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 5 verklaring DVZ, vraag 22). Bij het CGVS herhaalt u dan weer dat de zaak tegen u in Denemarken volledig werd afgesloten en dat al uw gerechtelijke mogelijkheden werden uitgeput (CGVS, p. 7). Uw repliek op de confrontatie met uw eerdere verklaringen, dat u hetzelfde vertelt en dat u het misschien niet zo begrepen hebt in het eerste interview volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren (CGVS, p. 8). U ondertekende op de DVZ uw verklaringen immers ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS, p. 2). Verder geeft u voor het CGVS niets meer weer over de mogelijke wet die zegt dat u terug moet naar uw thuisland indien een zaak na vijf jaar niet is afgesloten. Integendeel, u geeft er de andere versie weer dat de wet in Denemarken zegt dat een vluchteling de eerste vijf jaren van zijn verblijf geen strafblad mag hebben. Indien dit wel het geval zou zijn, zou u moeten terugkeren naar uw land van herkomst (CGVS, p. 5-7). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige versies over uw rechtsgang in Denemarken blijft u erbij dat u zowel op het CGVS als op de DVZ hetzelfde vertelt (CGVS, p. 8). Dit volstaat uiteraard niet om het vastgestelde verschil te verklaren. Tot slot dient er opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van de gerechtelijke procedures tegen u in Denemarken of van de Deense wet die u aanhaalt die stelt dat een vluchteling de eerste vijf jaar van zijn verblijf in Denemarken geen strafblad mag hebben. Dit is des te opmerkelijker aangezien u meent dat er twee gerechtelijke procedures in Denemarken waren (u ging namelijk in beroep) en dat er een advocaat voor u werd aangesteld (CGVS, p. 7-9)." Verzoeker beperkt zich tot het louter stellen dat verwerende partij de Deense wetgeving had moeten onderzoeken, zonder enigszins zelf enig begin van bewijs voor te leggen van de desbetreffende wetgeving waarnaar verzoeker verwijst. De Raad benadrukt dat het in een aanvraag om internationale bescherming in de

eerste plaats aan de verzoeker is om alle voor hem nuttige stukken voor te leggen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Denemarken.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer en zij vraagt om de zaak uit te stellen teneinde in de mogelijkheid te zijn vertalingen neer te leggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het niet-vertaalde stuk dateert van 31 januari 2020. Op de vraag ter terechtzitting waarom zij dit niet heeft ingediend bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of bij het verzoekschrift maar wel heeft gewacht tot op de terechtzitting, antwoordt zij dat zij het document niet eerder had. Haar raadsman licht toe dat deze stukken betrekking hebben op haar verblijfsdocumenten in Denemarken en vraagt tijd om de vertaling neer te leggen.

Vooreerst oordeelt de Raad dat van een uitstel geen sprake kan zijn nu de bestreden beslissing dateert van maart 2021 en geen enkele valabele reden wordt gegeven waarom dit stuk en een Deense verblijfskaart pas nu worden ingediend.

Op 29 november 2021 laat verzoekende partij een aangetekend schrijven worden waarin zij vraagt de debatten te heropenen. Verzoekende partij stelt dat zij thans de stukken heeft vertaald waarin staat dat zij niet meer over een verblijfsvergunning beschikt.

De Raad gaat niet in op verzoekende partij haar vraag de debatten te heropenen. Uit de vertaling van het eerste stuk blijkt inderdaad dat verzoekende partij niet meer over een “verblijfsvergunning” beschikt in Denemarken, doch uit niets blijkt dat zij geen nieuwe verblijfsvergunning kan aanvragen vermits nergens uit blijkt dat haar beschermingsstatus werd ingetrokken of opgeheven. Uit het tweede stuk blijkt enkel dat zij moest verschijnen voor de rechtbank op 25 mei 200 niets meer en niets minder.

Voor het overige concretiseert de verzoekende partij haar betoog niet en brengt zij haar betoog, ter terechtzitting en in de aanvullende nota, niet op afdoende wijze in verband met de gronden van voormelde beschikking, zodat zij met haar algemeen betoog geenszins kan overtuigen. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Denemarken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting zes december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS